

Nova programació expositiva

— Museu Palau Solterra

FUNDACIÓ
VILA CASAS

VINT
ANYS

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Maria Alzamora

— *El gest mínim*

Del 13 de febrer
al 2 de maig de 2021

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Nova programació expositiva

— Museu Palau Solterra

El **Museu Palau Solterra** inaugura la temporada d'hivern amb les exposicions *Mirada, llum i equilibri* de **Ricard Duran** i *El gest mínim* de **Maria Alzamora**, que responen als objectius de la Fundació Vila Casas: per una banda, **recuperar trajectòries** i, per l'altra, **donar suport als joves artistes**. Ambdues exposicions es podran veure del 13 de febrer al 2 de maig de 2021 i coincidiran, per tant, amb l'actual presentació del fons de fotografia de la col·lecció de la Fundació Vila Casas, així com amb les exposicions *De l'Església a l'Auditori*, organitzada pel Festival de Torroella, i *Territori* de Samuel Aranda, inaugurada el passat juliol i prorrogada fins al 2 de maig.

Ricard Duran – *Mirada, llum i equilibri*

L'exposició *Ricard Duran i Bargalló (1916-1986): mirada, llum i equilibri*, comissariada per **Eduard Bertran**, convida el públic a fer un recorregut pel conjunt de l'obra de **Ricard Duran**, fotògraf català encara poc conegut tot i haver-nos deixat un llegat fotogràfic de gran qualitat. A partir de l'esperit d'anàlisi visual que posseïa Duran, la mostra s'organitza al voltant de dos grans eixos de treball: una primera part documental i de testimoniatge de la Barcelona de finals del franquisme, i una segona amb clares influències de la fotografia directa nord-americana i sobretot de la Nova Objectivitat de l'Alemanya d'entreguerres.

Maria Alzamora – *El gest mínim*

L'exposició *El gest mínim* de **Maria Alzamora** (Ordis, Girona, 1992), comissariada per **Mercè Vila Rigat**, reuneix una sèrie de fotografies fetes després d'haver guanyat el segon Premi de Fotografia 2020 de la Fundació Vila Casas. L'obra premiada és el punt de partida de l'exposició i ens genera diverses preguntes que es convertiran en pilars de la mostra: quina relació tenim cadascú de nosaltres amb el nostre cos? Pot, la fotografia, captar les emocions contingudes en els moviments? Aquest projecte és una exploració gràfica, corporal i fotogràfica al voltant d'aquestes i d'altres qüestions, i per tal de fer-ho Alzamora s'ha servit de nou ballarins perquè ens convidin a repensar la nostra relació amb el moviment.

Les dues exposicions obriran el dissabte 13 de febrer amb una jornada de portes obertes al Museu Palau Solterra.

Ricard Duran

Sense títol

1952 –1967

Còpia per injecció de tinta

Maria Alzamora

Moisés 'Moe'

2020

Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

L'exposició

Fotògrafs com Ricard Duran no poden quedar en l'oblit per part dels historiadors de la fotografia catalana i espanyola, i alhora són una referència essencial per a les actuals i futures generacions de fotògrafs.

Eduard Bertran

L'exposició *Ricard Duran i Bargalló (1916-1986): mirada, llum i equilibri*, comissariada per **Eduard Bertran**, presenta 75 fotografies realitzades per **Ricard Duran** (Sabadell, 1916– Barcelona, 1986) entre 1952 i 1967. La mostra, que compta amb la complicitat de **Ricard Duran i Pineda**, fill de l'artista, convida el públic a fer un recorregut pel conjunt de l'obra d'aquest fotògraf català encara poc conegut tot i haver-nos deixat un llegat fotogràfic de gran qualitat.

La selecció de fotografies de Duran, fotògraf amateur, és un clar exemple de la creativitat, domini de la tècnica, potència visual i conceptual que en moltes ocasions pot arribar a tenir la fotografia pensada i realitzada per afecionats. En paraules del seu comissari, “d'alguna manera aquesta exposició vol tornar a posar sobre la taula la dicotomia professional / amateur.

Les obres de Duran evidencien, tal com afirma Bertran, com “amb una mirada moderna, sòbria i lúcida, Ricard Duran ens mostra una enorme curiositat per tot allò que l'envolta i expertesa a l'hora de jugar tant amb l'instant decisiu com de mostrar o suggerir les petites històries que hi ha darrere les seves fotografies”. El gust exquisit per treballar la llum, els enquadraments, la composició i l'equilibri de masses són un bon exemple del procés de previsualització i planificació que duia a terme l'autor abans de fer les fotografies. En paraules de Bertran, “ell no premia el botó disparador de la càmera fins que tots els elements –llum, composició, enquadrament– no jugaven el paper adequat. Res passava per atzar”.

Amb aquesta exposició, que es podrà veure fins al 2 de maig de 2021 al Museu Palau Solterra de Torroella de Montgrí, es vol recuperar la trajectòria d'un fotògraf que, com molts d'altres, va quedar en l'oblit de la història de la fotografia catalana i espanyola, i la coneixença dels quals pot esdevenir essencial per a les actuals i futures generacions de fotògrafs. Tal com diu el seu fill, “el meu pare va mostrar una marcada vocació artística des de ben jove i crec que és un dels noms destacats de la fotografia entre els anys cinquanta i seixanta. La seva obra, de mirada moderna i segell particular, resta fins ara, això no obstant, en un discret segon pla”.

Ricard Duran

Sense títol

1952 –1967

Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Tot resseguint l'esperit d'anàlisi visual de Duran, l'exposició està organitzada al voltant dels seus dos eixos fonamentals de treball: el documental, testimoni de la Barcelona de finals del franquisme, i l'artístic, amb clares influències de la Nova Objectivitat de l'Alemanya d'entreguerres.

Les fotografies presentades, gairebé totes en blanc i negre, són còpies per injecció de tinta, tot i que l'exposició també es complementa amb algunes còpies d'època i, per primera vegada, es podrà veure una petita mostra de fotografies inèdites en color.

Fotògraf amateur

L'exposició *Mirada, llum i equilibri* és una recuperació de l'obra i trajectòria de Ricard Duran, però també, com apuntàvem anteriorment, vol servir per recordar i reivindicar la feina que van fer molts fotògrafs amateurs d'aquesta mateixa època com ara **Josep Bussoms**, **Narcís Darder**, **Francesc Esteve** o **Joan Colom**, entre molts d'altres. Molts d'ells, com Duran, estaven vinculats al teixit industrial català (tèxtil, metal·lúrgic, etc.) i associatiu i van conrear "una mirada, sensibilitat i potència creadora fora de dubte."

Tal com explica Eduard Bertran, Ricard Duran "no podia entendre la seva vida sense la fotografia i fos on fos no perdia l'oportunitat per captar allò que l'envoltava i li interessava". Això es fa evident en la quantitat de fotografies on la seva pròpia família o amics en són els protagonistes. L'afició de Duran per la fotografia es va veure acompanyada d'un fort esperit d'anàlisi visual que el va portar a experimentar i crear un segell molt particular en les seves obres.

Membre de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya (AFC)

Tant el món de la fotografia com el món associatiu han estat de gran importància a Catalunya. Això va fer possible l'any 1923 el naixement de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya (AFC) amb la clara finalitat de fomentar i divulgar aquesta disciplina, a més de ser un pont d'entrada de la fotografia feta més enllà de les nostres fronteres.

Ricard Duran va ser membre de l'AFC i això el va fer entrar en contacte i relacionar-se amb grans fotògrafs que en formaven part en aquell moment, com **Xavier Miserachs**, **Oriol Maspons**, **Ricard Terré**, **Francesc Català-Roca**, entre d'altres. I com apunta Eduard Bertran, "de ben segur, les converses i sortides fotogràfiques que va fer Duran li van permetre de créixer encara més com a fotògraf i potenciar tot el seu món interior".

Ricard Duran
Sense títol
1952 –1967
Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran
Sense títol
1952 –1967
Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Dos grans eixos expositius

Per tal d'oferir una visió àmplia dels temes i del llenguatge de la producció d'aquest fotògraf, l'exposició s'organitza al voltant de dos grans eixos de treball: el documental i l'artístic. Però, com diu Eduard Bertran, "independentment del tipus de l'àmbit de treball, comprovarem el seu gust exquisit per treballar la mirada, la llum i l'equilibri", tres aspectes essencials del llenguatge fotogràfic que l'autor domina a la perfecció i que donen nom a aquesta exposició.

Eix documental

El primer gran àmbit recull obres documentals i de testimoniatge de la Barcelona de finals dels anys cinquanta i seixanta i el seu entorn. Aquest conjunt de peces fan palès l'interès del fotògraf per captar la quotidianitat que l'envolta. Amb ressonàncies del **nerorealisme italià** de Roberto Rossellini o Vittorio de Sica o de l'espanyol de Juan Antonio Bardem, l'obra de Duran mostra sense embuts el dia a dia de la societat del seu temps, i ens mostra la Barcelona grisa d'aquells temps tot traient el màxim profit a les possibilitats del llenguatge comunicatiu i expressiu del blanc i negre. En paraules d'Eduard Bertran: "És una mirada moderna en una ciutat encara massa encotillada pel passat".

Duran retrata el port de Barcelona, els trens, les tradicions catalanes, els comerços, escenes del carrer i, sobretot, la seva gent, amb un tractament modern dels enquadraments, els punts de vista, i els desenfocaments. Però més enllà de la intenció de documentar hi ha també una voluntat reflexiva i de qüestionament. Tal com diu Bertran en relació amb la imatge d'un aparador on hi ha una barra de pa i el pot de Cola Cao juntament amb la publicitat d'una pel·lícula nord-americana, Duran sembla que ens preguntí: "És una societat que vol mantenir l'autarquia que denota la barra de pa, les olives La Española i el Cola Cao, o que vol mirar al món exterior i a la modernitat a través del cinema de Hollywood?"

Justament aquest món exterior és el que comença a mirar la ciutat en aquell moment, que ja denota una certa mentalitat europea, i Duran ho capta també en obres que s'allunyen de la empremta neorealista per acostar-se a un estil més proper a l'*street photography* i amb obres dotades d'un dinamisme i d'una lluminositat que volen mostrar una ciutat més oberta, en consonància amb els fotògrafs amb qui es relaciona: Colom, Miserachs i Català-Roca.

Ricard Duran

Sense títol

1952 –1967

Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

Sense títol

1952 –1967

Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Eix artístic

Aquest altre àmbit mostra el conjunt de fotografies amb una clara intenció artística. Hi trobem certes influències de la fotografia directa nord-americana d'autors com Alfred Stieglitz i Paul Strand, i sobretot de la **Nova Objectivitat** de l'Alemanya d'entreguerres amb semblances amb Albert Renger-Pätzsch, així com també amb l'escola de la Bauhaus i fotògrafs com László Moholy-Nagy.

L'interès per la composició de volums i el tractament subtil de la llum en la seva voluntat d'analitzar l'entorn té com a resultat un evident trencament amb els criteris estètics del pictorialisme fotogràfic. Experimenta amb la distribució i equilibri de les masses i amb la composició, tot buscant punts de vista impossibles i la geometrització dels espais amb la llum, que esdevé un element bàsic en la seva obra. En paraules d'Eduard Bertran, "obres com 'la cadira i uns reflexos de llum a l'aigua' o 'la seva filla en un passadís blanc' són d'una simplicitat exquisida, si bé haurien perdut tot el seu valor si Ricard Duran no hagués esperat el moment de llum precís per prémer el botó disparador".

I tot i els múltiples referents que puguem trobar-hi, la seva mirada i la seva incansable experimentació amb la càmera fa evident que, tant en aquesta intenció més artística, com en la documental, tal com afirma Eduard Bertran, "Duran no copia a ningú, és un artista únic".

Duran en color

En aquesta exposició es poden veure per primera vegada quatre imatges en color no vinculades a l'àmbit familiar, en les quals –tot i mantenir els eixos bàsics de la seva obra en blanc i negre– investiga quines són les possibilitats que li ofereix aquest nou llenguatge. Bertran afirma: "com tot fotògraf, Duran és una persona inquieta, amb ganes de provar i experimentar noves tècniques que li permetin ampliar el seu univers creatiu".

Ricard Duran

Sense títol

1952 –1967

Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

Sense títol

1952 –1967

Còpia per injecció de tinta

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

L'artista

Ricard Duran i Bargalló

Sabadell, 1916-Barcelona, 1986

Considerada com una de les trajectòries més desconegudes de la fotografia catalana, el treball fotogràfic de Ricard Duran es va desenvolupar sobretot en la dècada dels anys cinquanta i seixanta, configurant una mirada moderna i personal de la societat de la qual fou coetani. La major part dels seus retrats són composicions en què la persona (o el seu rastre) interactua amb l'entorn, sempre des d'una posició distant i un enquadrament precís. Va ser cofundador del Càmera Club Sabadell i membre de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya, de la Federación Española de Arte Fotográfico, de la Fédération Internationale de l'Art Photographique (FIAP) i de la Photographic Society of America. L'any 1960 fou guardonat amb el prestigiós reconeixement d'Artista de la Fédération Internationale de l'Art Photographique (FIAP).

Gràcies a la tasca de recuperació de la seva obra que va iniciar el seu fill **Ricard Betran i Pineda** l'any 2006, la seva obra s'ha pogut veure recentment en diverses exposicions:

- 2006 *Montserrat vist per artistes Sabadellencs*, Fundació Privada Joaquim Busquets de Sabadell.
- 2011 *Les fotografies de Ricard Duran i Bargalló*, l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (IEFC) i al VI FestImatge de Calella
Ricard Duran i Bargalló, un barceloní de Sabadell, l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell
- 2012 *Barcelone Années 60: La Photographie de Narcís Darder et Ricard Duran*, Centre d'Études Catalanes de l'Université Paris-Sorbonne -Paris IV,
Darder-Duran. Barcelona Any 60, l'Institut d'Estudis Ilerdencs Sala Montsuar
- 2017 Publicació *L'Abans Sabadell. Recull gràfic 1864-1968*, editorial Efadós i la Fundació Bosch i Cardellach (Sabadell)
Barcelona Any 60. La fotografia de Narcís Darder i Ricard Duran, Museu d'Arquitectura i Urbanisme Josep Mas Dordal. Almacelles.
Ricard Duran Bargalló. Sabadell 1916 - Barcelona 1986. Fundació Bosch i Cardellach. Sabadell.
Ricard Duran Bargalló. Agrupació Fotogràfica de Catalunya.
- 2018 *Ricard Duran i Bargalló, una percepció polièdrica*, Cercle Artístic de Sant Lluç i l'associació Fotoconnexió, amb la col·laboració de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya.

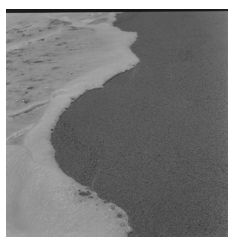
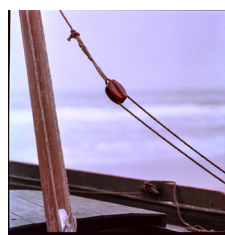

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Obres en exposició

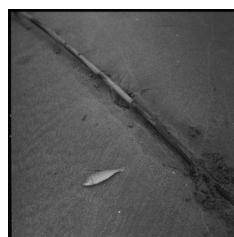
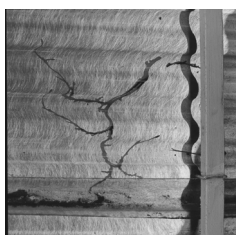
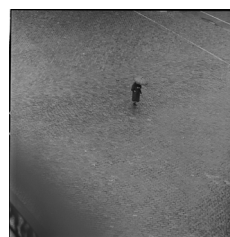
Les fotografies de l'exposició són còpies per injecció de tinta realitzades entre 1952 i 1967.

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

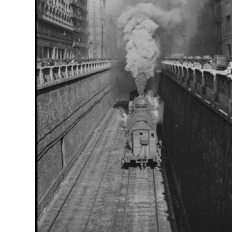
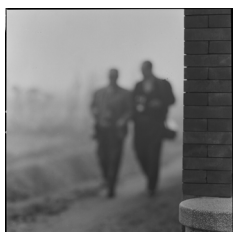
Obres en exposició

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

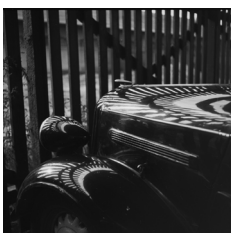
Obres en exposició

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

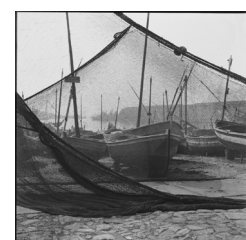
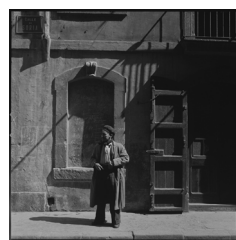
Obres en exposició

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

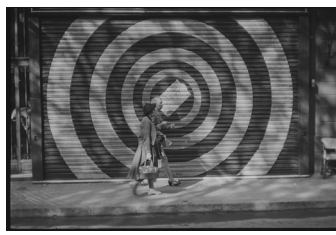
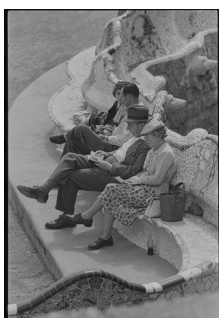
Obres en exposició

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Obres en exposició

Ricard Duran

— *Mirada, llum i equilibri*

Obres en exposició

Maria Alzamora

— *El gest mínim*

L'exposició

L'acció fotogràfica, quan es tradueix en paraules, sembla que vulgui matar el moviment, mentre que, quan Maria Alzamora dispara, sembla que el fregui, que l'alimenti, que el faci créixer.

Mercè Vila Rigat

El gest mínim de **Maria Alzamora** (Ordis, Girona, 1992), comissariada per **Mercè Vila Rigat**, presenta 25 obres del projecte que ha realitzat després de guanyar el segon Premi de Fotografia 2020 de la Fundació Vila Casas. L'obra premiada, un retrat de la músic i actriu **Keeley Forsyth**, és el punt de partida de l'exposició i tota una declaració d'intencions: un cos palplantat en un espai indefinit pren consciència de si mateix mentre resta immòbil.

El projecte parteix d'aquesta primera imatge per endinar-se en una sèrie de fotografies que se centren en els cossos i analitzen la relació que tenim amb ells, la capacitat d'aquests de contenir emoció i les possibilitats de la fotografia per plasmar-la. Les obres que es poden veure a l'exposició esdevenen així una exploració gràfica, corporal i fotogràfica al voltant d'aquestes qüestions i, per tal de fer-ho, Alzamora ha capturat el moviment de **Forsyth** i vuit ballarins més procedents de diferents punts del món: **Azucena Momo, Clémentine Télesfort, Lisard Tranis, Junyi Sun, Ossi Ritter, Vignesh Melwani, Moisés 'Moe' i Héctor Plaza**.

Tal com afirma la comissària, “aquest projecte no se centra en la dansa com a disciplina: ens trobem davant d'una reflexió sobre la corporeïtat on es contraposa la carn amb l'intel·lecte i on s'analitza la connexió del cos amb uns entorns –naturals i urbans– que cada vegada ens resulten més aliens”. D'aquesta manera, la càmera no es fixa en els aspectes tècnics de la dansa ni en els cossos des d'una visió formalista o romàntica, sinó que vol investigar la capacitat de la fotografia per copsar les emocions i les experiències contingudes o alliberades en els moviments dels models. Per això, tal com apunta Ana Blanco, l'obra d'Alzamora també “es converteix en un acte de resistència, ja que es mostren cossos que s'alliberen per sentir i sentir-se, en un moment en què el sistema els ofega, estructura, mobilitza i condiona”.

Sense planificar gaire les sessions, la fotògrafa se situa davant dels cossos i deixa que ballin lliurement –sols o amb parella, amb música o en silenci, en espais que prèviament ha triat–, mentre els segueix amb la càmera. Els llocs queden a un segon pla mentre els moviments s'apoderen de la imatge, que condensa tota l'espontaneïtat i la improvisació de l'acció.

Maria Alzamora
Moisés 'Moe'
2020
Còpia per injecció de tinta

Maria Alzamora

— *El gest mínim*

La primera imatge: Keeley Forsyth

Maria Alzamora va guanyar el **segon Premi de Fotografia 2020 de la Fundació Vila Casas** amb una fotografia pertanyent a la sessió que va fer a la músic i actriu Keeley Forsyth amb motiu del llançament del seu disc *Debris*. En aquesta exposició es pot veure l'obra premiada, on se'ns presenta Forsyth immòbil sentint el pes del seu cap replegar-se sobre el cos, i una altra fotografia on el mateix cos desafia la quietud per alliberar-se, amb una explosió de moviment. Tot, però, dins d'un fons neutre que en destaca el cos: l'estudi de la cantant a Knaresborough, prop de la ciutat de Leeds. Maria Alzamora recorda la connexió que van tenir la fotògrafa i la fotografiada: "No hi havia pressa: vam fer fotografies, vam menjar uns sandwiches barats del supermercat del costat, vam xerrar i vam gaudir de l'excel·lència d'aquell moment. Vam trobar moltes maneres d'habitar un espai que era ben bé com un paper en blanc".

Els ballarins: cossos i emocions

Azucena Momo

Alzamora i la ballarina Azucena Momo se situen dins d'una piscina buida a la localitat empordanesa de Vilafant, on la fotògrafa capta els moviments del cos que omple l'espai. "Quan anava a visitar l'Azucena, em mirava la piscina buida del jardí on vivia i pensava que algun dia la convertiria en escenari d'una sessió de fotografies. Les parets amples i d'un sol color sempre m'han cridat l'atenció i aquest era un lloc perfecte", explica Alzamora. En les obres d'aquesta sèrie el cos nu de la ballarina destaca sobre un fons blau. Mercè Vila Rigat parla de la importància de la vestimenta en les obres d'Alzamora i com en alguns casos aquesta aporta informació i, en d'altres, l'oculta, fet que farà que, "en la recerca de la màxima sinceritat, alguns cossos acabin ballant nus".

Clémentine Télesfort i Lisard Tranis

L'espai que acull el ball de Clémentine Télesfort i Lisard Tranis és el Museu Can Framis, una antiga fàbrica de finals del segle XVIII rehabilitada el 2009 per ubicar-hi la col·lecció de pintura de la Fundació Vila Casas. Les parets de formigó vist de la moderna escala, encara amb ressonàncies industrials, esdevé l'escenografia per on es belluguen els dos cossos, en un diàleg del qual només en veiem fragments. Mercè Vila Rigat relaciona les fotografies de Maria Alzamora amb les representacions escultòriques que també ens parlen des d'un cos congelat: "Cada personatge esculpit ha escollit un sol moviment, un gest mínim, que ho ha de contenir tot: totes les emocions en un sol gest".

Maria Alzamora
Keeley Forsyth
2019
Còpia per injecció de tinta

Maria Alzamora
Azucena Momo
2020
Còpia per injecció de tinta

Maria Alzamora

— *El gest mínim*

Junyi Sun

En aquesta trobada a l'exterior de l'edifici Oliva Artés del Museu d'Història de Barcelona (MUHBA), situat al bell mig del Parc Central del Poblenou, el ballarí va voler moure's sense música, amb la qual cosa els seus moviments sorgien i es barrejaven amb el so del parc i els sorolls de l'entorn urbà. Les fotografies, en blanc i negre, capten la delicadesa dels seus moviments que, en paraules de l'artista, també contenen una "gran determinació i força".

Ossi Ritter

Preses al mateix espai que les de Junyi Sun, les imatges captades d'Ossi Ritter mostren una explosió d'energia, una desinhibició en què l'artista se submergeix amb la voluntat de captar-la. Els moviments dels cossos no parlen sols sinó que estableixen un diàleg amb la fotògrafa. En paraules d'Ana Blanco, "l'artista habita les esclatxes dels ballarins i des d'allà se situa per congelar el gest més pur de l'ànima [...] les emocions parlen en silenci i es guarden per sempre en les seves fotografies".

Vignesh Melwani

Els gestos que Alzamora ha capturat d'aquest ballarí immortalitzen també la cançó Les Ondes Orientales de Dhafer Youssef al ritme de la qual va ballar durant catorze minuts. Tal com recorda Alzamora d'aquesta sessió a un pàrquing d'un supermercat de Figueres, "un cop va acabar la cançó, en Vignesh no sentia la necessitat de seguir ballant i ho vaig entendre perfectament: s'hi havia buidat del tot, durant aquell quart d'hora".

Moisés 'Moe' i Héctor Plaza.

La fotògrafa va quedar en un racó del barri del Poblenou per fotografiar aquests dos ballarins. Com en altres casos, la fotògrafa i els models no es coneixien, i la sessió fotogràfica era la primera ocasió en què es trobaven cara a cara. De la mateixa manera, sovint l'espai on es troben també és desconegut per tots, i els cossos i la fotògrafa es desplacen per l'espai de manera espontània i improvisada, mentre la càmera va desxifrant allò que diuen els gestos. En paraules de l'artista, "per fer aquest projecte necessitava poder-me endinsar en els moviments dels ballarins i en algun cas –com en aquesta sessió amb en Moisés 'Moe' i l'Héctor Plaza– vaig voler fotografiar-los dos cops i, així, anar-los coneixent millor. Només calia que m'hi acostés una mica més".

Maria Alzamora

Junyi Sun

2020

Còpia per injecció de tinta

Maria Alzamora

Clémentine Télesfort i Lisard Tranis

2020

Còpia per injecció de tinta

Maria Alzamora

— *El gest mínim*

L'artista

Maria Alzamora (Ordis, Girona, 1992)

Fotògrafa des dels quinze anys, la càmera ha tingut un impacte inqüestionable en la meua manera de relacionar-me amb l'entorn i amb mi mateixa. Des d'un principi em va seduir la possibilitat d'utilitzar-la com a pont vers mons externs, com ara el de la música. Més endavant, vaig descobrir una fotografia més intimista que m'oferia una eina de reflexió entorn del cos. Amb el temps, aquest tema s'ha convertit en una constant a la meua trajectòria, començant per l'exposició NUE (2014) a la Galeria Km7, de l'artista José Luis Pascual, on explorava la naturalitat i la bellesa del cos. Anys després vaig formar part de la col·lectiva *How I see myself* (2017) a Leeds (Regne Unit), ciutat on vaig viure durant uns anys. Un any després, el 2018, vaig comissariar l'autopublicació *With Myself Project*, que parla sobre sexualitat i que va sortir retratada al programa 30 minuts "El sexe ignorat", de TV3. L'any 2019 vaig exposar un segon capítol de la sèrie "NUE" a Vallgrassa, Centre Experimental de les Arts (Begues, Barcelona), en una mostra dedicada a l'autoretrat. En aquesta ocasió, a la Fundació Vila Casas, combino cos i música per parlar de dansa, de moviment i de corporalitat per tal de compartir, un cop més, la bellesa del cos i el que podem arribar a sentir i expressar a través seu.

He de dir, però, que la meua relació amb la Fundació Vila Casas no comença ara, sinó que ja l'any 2012, quan tenia vint anys, dues de les meues obres van entrar a formar part de la col·lecció permanent, i vaig ser en aquell moment l'artista més jove de la col·lecció.

Maria Alzamora

Maria Alzamora — *El gest mínim*

Obres en exposició

Moisès 'Moe'
2020
Còpia per injecció de tinta
120 x 106 cm

Moisès 'Moe' i Hector Plaza
2020
Còpia per injecció de tinta
30 x 30 cm

Azucena Momo
2020
Còpia per injecció de tinta
25 x 25 cm

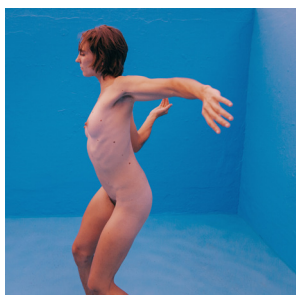
Azucena Momo
2020
Còpia per injecció de tinta
100 x 100 cm

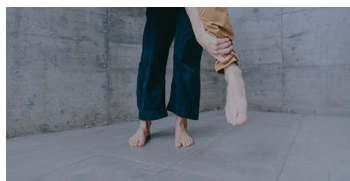
Azucena Momo
2020
Còpia per injecció de tinta
20 x 30 cm

Azucena Momo
2020
Còpia per injecció de tinta
70 x 65 cm

Azucena Momo
2020
Còpia per injecció de tinta
70 x 70 cm

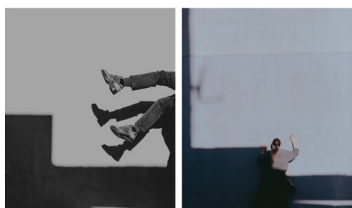
Clémentine Télésfort i Lisard Tranis
2020
Còpia per injecció de tinta
40 x 65 cm

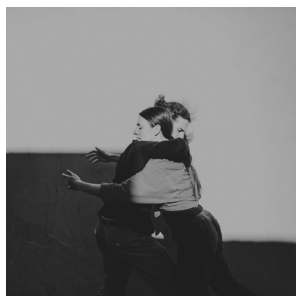
Clémentine Télésfort i Lisard Tranis
2020
Còpia per injecció de tinta
70 x 60 cm

Maria Alzamora — *El gest mínim*

Obres en exposició

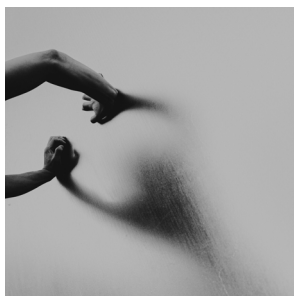
Clémentine Télesfort i Lisard Tranis
2020
Còpia per injecció de tinta
55 x 75 cm

Clémentine Télesfort i Lisard Tranis
2020
Còpia per injecció de tinta
32 x 32 cm

Junyi Sun
2020
Còpia per injecció de tinta
75 x 115 cm

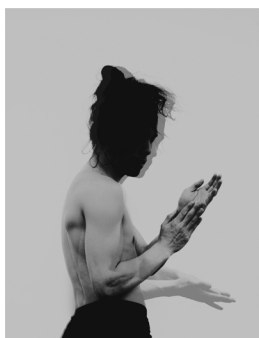
Junyi Sun
2020
Còpia per injecció de tinta
25 x 25 cm

Junyi Sun
2020
Còpia per injecció de tinta
95 x 120 cm

Junyi Sun
2020
Còpia per injecció de tinta
20 x 30 cm

Junyi Sun
2020
Còpia per injecció de tinta
180 x 80 cm

Keeley Forsyth
2020
Còpia per injecció de tinta
90 x 90 cm

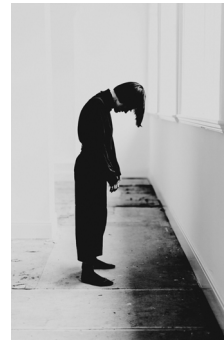
Keeley Forsyth
2020
Còpia per injecció de tinta
40 x 32 cm

Maria Alzamora — *El gest mínim*

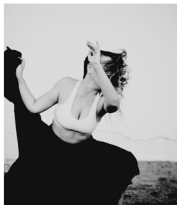
Obres en exposició

Ossi Ritter
2020
Còpia per injecció de tinta
22 x 40 cm (x 2)

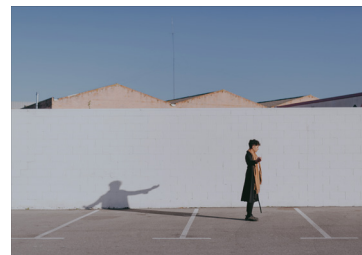
Keeley Forsyth
2020
Còpia per injecció de tinta
100 x 75 cm

Ossi Ritter
2020
Còpia per injecció de tinta
22 x 31 cm (x 2)

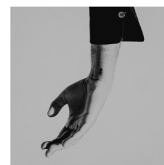
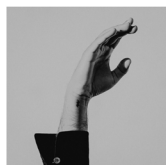
Ossi Ritter
2020
Còpia per injecció de tinta
22 x 30 cm

Vignesh Melwani
2020
Còpia per injecció de tinta
55x 70 cm

Vignesh Melwani
2020
Còpia per injecció de tinta
58 x 70 cm

Vignesh Melwani
2020
Còpia per injecció de tinta
60 x 50 cm (x 4)

Nova programació expositiva

— Museu Palau Solterra

Recursos al servei del públic

Les dues exposicions posen a l'abast del públic uns recorreguts autoguiats per una selecció d'obres. A través de codis QR, el públic podrà llegir comentaris de les obres de Maria Alzamora fets per la mateixa fotògrafa, així com de les obres de Ricard Duran fets pel comissari de l'exposició. Aquests breus textos permeten conèixer més a fons aspectes de l'obra i de la trajectòria dels artistes que s'hi presenten. També es poden trobar a l'apartat de les exposicions de la pàgina web de la Fundació Vila Casas.

A més a més, a les xarxes socials de la Fundació Vila Casas (Facebook, Twitter i Instagram), així com als seus canals de vídeo (Vimeo o YouTube) s'hi pot trobar material que ens aproxima de manera visual o didàctica a l'obra de Ricard Duran i Maria Alzamora.

#RicardDuran #MariaAlzamora
#MiradaLlumEquilibri #Elgestmínim

A més a més, l'exposició de Maria Alzamora proposa una *playlist* d'Spotify que posa música a les fotografies: <https://spoti.fi/38InLY8>

Catàlegs

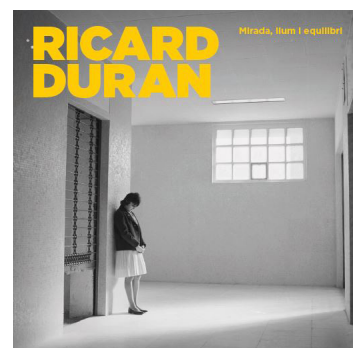
Els catàlegs editats amb motiu de les exposicions contenen les imatges de les obres exposades, així com textos sobre l'obra presentada des d'una aproximació teòrica, històrica i conceptual.

Ricard Duran – *Mirada, llum i equilibri*

- *Sobrietat i detall com a valors de l'art fotogràfic* de Ricard Duran i Pineta
- *Elogi de la quotidianitat* d'Eduard Bertran Coppini
- Fotografies de l'exposició *Mirada, llum i equilibri*

Maria Alzamora – *El gest mínim*

- *El gest mínim* de Mercè Vila Rigat
- *Transcendir-se* d'Ana Blanco
- Trajectòria de Maria Alzamora
- Fotografies de l'exposició *El gest mínim*

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Diana Juanpere Dunyó: djuanpere@fundaciovilacasas.com

+(34) 93 481 79 85

+(34) M. 620 092 759

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa

Usuari: premsa

Contrasenya: premsa2021

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS VoLART BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN FRAMIS BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN MARIO PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU SOLTERRA TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com